

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika
Válková

Marie Terezie

*Tajnosti
císařských komnat*

Ilustrace Petr Kopl

GRADA

JMENUJU SE BÁRA.



JE MI DVANÁCT, ZAČALA JSEM CHODIT DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYRUSTO A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ... TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDILI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠĚLA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NĚMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.



NA DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE SE DO PRÁCE DOSTANĚ AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL MĚTREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA A VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY A ON MI ZA TO NOSIL BONBONY, O KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

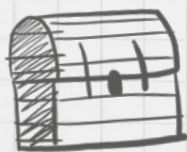
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPŘENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY



TAJEMNĚ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠÍ NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽPAK POTKANA. TO JE PRVNÍ PRIMA VĚC. TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:



Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený



OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustem. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNÉ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A VŠELIJKÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTO, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNŮ NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ. UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDINOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUČOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELĚ HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA, A TO UŽ JSEM V MINULOSTI STRÁVILA PODSTATNĚ VÍC ČASU NEŽ V NAŠEM NOVÉM DOMĚ.

TAKY MÁM POPEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...







Kapitola 1

Nebe začalo konečně blednout. Bára byla celá ztuhlá nejen nepohodlným sezením v koruně stromu, ale i zimou. Koncem září už jsou noci chladné. Připadalo jí, jako by to nebylo několik hodin, ale aspoň celý měsíc, co jí kočí hraběnky von Katzenburg pomohl přelézt plot královského parku a co v noční tmě zmizel hraběncin kočár.

Straka, kterou Bára večer, když lezla na strom, vyplašila z hnízda, už se dávno vrátila domů, a na rozdíl od Báry, která celou noc hlídala, aby nespadla na zem jako zralá hruška, spokojeně pochrupovala v hnízdě. Tedy nepochrupovala, to se jen tak říká, protože straky pochrupovat neumějí. Ani si nevšimla, že jí z hnízda zmizel poklad.

Bára ten poklad měla v kapsáři a teď, když už se sluníčko vyhouplo nad obzor a začalo si procvičovat paprsky na temně modrém podzimním nebi, ho z kapsáře zase vylovila.

Na denním světle byla náušnice ještě krásnější než v svitu měsíce. Růžová nepravidelná perla zářila jako čerstvě vylovená z moře a broušené démanty a brilianty sestavené do tvaru květu oslnivě jiskřily. Bára se hodnou chvílí kochala a zase zalitovala, že si náušnici nemůže zkusit, protože jí rodiče nenechali propíchnout uši, přestože se už od dvou let dožadovала *ušinek*. S povzdechem náušnici zase schovala do kapsáře a sešplhala na zem.

Za celou noc neslyšela zaštekát jediného psa, takže psi zřejmě královský park nehlídali, jak se bála. Trávit noc ve větvích tedy asi bylo docela zbytečné. Bára se kvůli tomu trochu chtěla zlobit, jenže za prvé neměla na koho, protože to byl její nápad lézt na strom, za druhé v noci nemohla vědět, že tu psi hlídat nebudou, a za třetí – a to hlavně – kdyby nevylezla na ten strom, neměla by teď v kapsáři stračí poklad. A to bylo docela obstojné zadostiučinění.



Vyčůrala se na strom a vykročila.

Královský park si vždycky představovala jako upravenou zahradu se zastříženým trávníkem, záhony s květinami vysázenými do nejrůznějších vzorů a s pečlivě tvarovanými živými ploty. Tohle tady se jejím představám vzdalovalo na sto honů. Byla prostě v lese. V hezkém listnatém lese se vzrostlými stromy, ve kterém krom strak létaly i sojky a také pěnkavy a ten šedivý ptáček s černou páskou přes oči, který umí po stromě šplhat i hlavou dolů, je možná brhlík a taky tu přeběhl zajíc, ale park to nepřipomínalo ani náhodou.

Přece by mě paní hraběnka nevysadila někde jinde, ujišťovala se v duchu Bára. A taky jsme kolem zámku jeli. Určitě to je zámecký park. Ale bez záhonků...?

Najednou Báře k sluchu dolehl zvuk, který do lesa vůbec nepatřil, ale který jí nebyl úplně neznámý. Zbystřila a natáhla uši jako král Lávra.

Kde já už jsem takové cinkání slyšela? lámala si hlavu. No jo! rozsvítilo se jí potom. To jsou přesně ty zvuky, jako když *zatracení kluci Brahovi* trénovali šerm! Tady někdo šermuje! To chci vidět!

Vydala se po sluchu a za chvíli se dostala k pískem vysypané cestičce. Zůstala schovaná za stromem, protože na cestičce se odehrával souboj. Dva kavalíři, kterým bylo sotva o pět nebo šest let víc než Báře, v bílých punčochách, brokátových kraťasech pod kolena a bílých košilích s nabíranými rukávy se tam pokoušeli navzájem propíchnout za dozoru dvou pánů, kteří si na rozdíl od nich nechali jak vesty a kabáty, tak i černé třírohé klobouky zdobené krajkami a peřím.

Zdálo se, že síly obou šermířů jsou velmi vyrovnané, protože souboj trval pěkně dlouho a pořád nikdo z nich nevyhrával. Bára je pozorovala se zatajeným dechem a přemýšlela, kterému z nich má fandit, jestli tomu tmavovlasému v zelených pumpkách, nebo tomu světlovlasému v hnědých, a pořád se nemohla rozhodnout. V tom ten světlovlasý udělal nečekaný výpad, tmavovlasý mu jen tak tak uhnul, zavrával a málem upadl. Bára leknutím vypískla a všichni se po ní pochopitelně otočili – všichni krom tmavovlasého šermíře. Pohled jeho světlovlasého soka se střetl s Bářiným a Bára by přísahala, že *nikdy* v životě neviděla tak nebesky modré oči. Z opáleného obličejce zářily jako hvězdy. Tmavovlasý kavalír využil zlomku vteřiny nepozornosti svého soupeře, udělal skok a dlouhý





výpad a světlovlasý stačil na poslední chvíli zareagovat aspoň natolik, že mu kord nevjel do prsou, ale do levé paže.

Kel malér, pomyslela si Bára slovy kníže pána z Rumcajse. Tedy *průšvih*.

„Kdo je to? Chyťte ji!“ volal jeden z pánů, kteří na souboj dohlíželi, odhazoval náruč šatů, jež držel některému z šermířů, a rozbíhal se směrem k Báře. Druhý se vrhal ke zraněnému kavalírovi, který klečel v písku, svíral si poraněnou paži a rukáv se mu barvil krví.

Bára na nic nečekala, vykasala sukně a tryskem upalovala pryč. Pán, který ji honil, už byl postarší, takže neměl šanci a Bára ho brzy setřásla.

To jsem nechtěla, zoufala si v duchu. Fakt jsem nechtěla, aby se mu něco stalo, zrovna jsem mu začínala fandit! Krucikráter, proč museli soubojovat, nebo jak se tomu říká, zrovna tady a teď? Takový jsem měla hezký plán, jak se dostat do zámku, a teď mám na krku tohle!

Nedá se nic dělat, mudrovalo její druhé, rozumnější já. Vycházejme z předpokladu, že mě viděli jen chvíličku, nemůžou si mě pamatovat. To za prvé. Za druhé – pořád je tu šance, že se do zámku a ke královně dostanu dřív než oni a ještě všechno dobře dopadne. Za třetí – zatloukat, zatloukat, zatloukat. Nebyla jsem tam, nic jsem neviděla, o ničem nevím.

Uklidněná, že má hned několik variant, jak se vyhnout průšvihů, začala Bára přemýšlet, kudy se vůbec k zámku dostane. Zatím totiž utíkala nazdařbůh, hlavně pryč. Přeběhla několik pískem vysypaných cestiček, stejných, na jaké si ti dva kavalíři řešili osobní spory na kordy. Cestičky oddělovaly jednotlivé části lesa, za jednou les skončil a Báře se otevřel vskutku pohádkový výhled.

Stála na vršku a dole pod svahem se rozkládala nádherná zahrada, přesně taková, jaká má u královského zámku být, se vzorovanými záhonky, s jezírky a fontánkami, dlouhá snad půl kilometru, a na jejím konci stál zámek.

Obrovský zámek.

Kdepak zámek.

Palác to byl.

Nefalšovaný královský a císařský palác.

Jupí, zaradovala se Bára. Zámek jsme našli, teď se ještě vloudit dovnitř. Seběhla dolů ze svahu, a protože takhle po ránu nebylo ještě nikde ani živáčka, začala nerušeně rvát ze záhonu žluté, oranžové a červené astry



a chryzantémy. Když jich měla takovou hromadu, že je sotva pobrala do náruče, vydala se k paláci.

Čím blíž byla, tím prudčeji jí bušilo srdce. Cožpak o to, plán byl dobrý. Narvat kytky a pak tvrdit, že ji poslali, aby je donesla do královských komnat, ale že je tu nová a netrefí tam. Jenže na druhou stranu, vetřít se podvodem do *královského* paláce, to také zavání pořádným malérem. Nic jiného se však dělat nedalo. Když už se z Ševětína u Českých Budějovic dostala až sem do *Šenbrunu*, tedy Schönbrunn, musí to dotáhnout až do konce. Už zbývá jenom promluvit s královnou, uprosit ji, aby pustila Vojtu z vojny, už vlastně zbývá jen poslední malý krok... Jenže ten nejtěžší. Ale kdyby to vzdala, teď, těsně před cílem, tak by Vojta musel na vojně zůstat. Bára si vybavila, jak ho kaprál mlátil holí jen proto, že bez rozkazu seskočil z koně, a do očí jí vhrkly slzy. Kdo ví, kolikrát už byl Vojta bit za tu dobu, co ona je na cestě ke královně... A jestli to teď nezvládne, tak bude nějaký pitomec s holí mlátit Vojtu do konce života a třeba taky bude válka a Vojta bude muset do boje, a to všechno proto, že Kučerovi vadilo, že mu Vojta chodí za dcerou, a nechal ho odvést na vojnu, a to je taková nespravedlnost! Místo lítosti začal Báru popadat vztek.

Neboj, Vojto, já to zařídím, ubezpečila v duchu svého dragouna, knoflík od jehož uniformy se jí houpal na stužce na krku, a rázněji vykročila. Já to královně všechno pěkně vysvětlím, i to, že tě nevlastní rodiče vyháňejí z chalupy, královna to dá do pořádku!

Konečně stanula před palácem.

Nojo, ale kudy dovnitř? zarazila se. Po obrovském schodišti, které vedlo do parku z prvního patra, určitě ne. To si z návštěv všech možných zámků, kam ji rodiče o prázdninách a často i o víkendech brali, pamatovala, že pro služebnictvo byl vždycky nějaký zvláštní postranní vchod, hlavní branou smělo jenom panstvo.

Pod terasou, na kterou ústilo schodiště, byly několikery dveře, které by se za postranní vchod pro služebnictvo považovat daly. Bára k nim zamířila. Šťěstí jí přálo, protože jedny se rozlétly a ven rázně vypochoďovala paní asi mamincina věku v pěkných, růžově a šedivě proužkovaných šatech a s krajkovým čepcem na drdolu. Protože přes ty šaty měla zástěru, stoprocentně patřila ke služebnictvu.



Bára se během okamžiku vžila do role zbloudilého blbečka, udělala pukrle, jak byla vyceповaná od paní hraběnky von Katzenburg, a německy nešťastně zakňourala:

„Odpusťte mi, paní, jsem tu nová a poslali mě pro květiny do královských komnat, ale já tam netrefím! Byla byste tak moc laskavá a poradila mi?“

Na závěr ještě přesvědčivě popotáhla, jako že se jí chce brečet.

„Ach bože, nevím, kam dřív skočit, a teď ty tady... No co se dá dělat, Její Veličenstvo přece nemůže čekat jen proto, že pro květiny poslali nemehlo!“ durdila se proužkovaná paní. „Pojď za mnou!“

Týýýbrdo, bylo to jednodušší, než jsem doufala! zaradovala se v duchu Bára a pro jistotu udělala ještě jedno vzorové pukrle.

„Děkuji nastotisíckrát a ještě jednou prosím za prominutí,“ fňukla a pak už měla co dělat, aby proužkované paní stačila. Proběhly chodbou, točitým schodištěm, další chodbou, která ale už vypadala jako opravdu zámecká, protože tu byly vykládané parkety a vzácné koberce a na stěnách pozlacené ornamenty a zlaté svícny a obrazy a rudé závěsy u oken. Proužkovaná paní Báru neomylně vedla za roh a ještě za roh, cestou míjely spěchající služebnictvo, tu s podnosy s jídlem, tu s oblečením, tu s prázdnými rukama, a pak narazily na dámu v tak nádherných zlatavých šatech s růžovými květy, že si Bára myslela, že už je to přímo královna.

Jenže nebyla.

Proužkovaná paní vysekla pukrle, div si nesedla až na zem, Bára také, co jí náruč květin, přes kterou skoro neviděla, dovolila.

„Květiny do komnat Jejího Veličenstva,“ špitla proužkovaná paní a květinová dáma se trochu nevěřícně podívala na otep aster a chryzantém, z pod ní vyčuhovaly Bářiny nohy v umolousané sukni.

„Toto?“ zeptala se pro jistotu.

„Prý je tu nová, poslali ji pro květiny a nevysvětlili jí, jak se dostat do komnat Jejího Veličenstva.“

„Ale čerstvé květiny už dnes přinesl zahradník, jako každý den,“ řekla květinová dáma a v Báře by se krve nedořezal. S tím, že by ji někdo předběhl, nepočítala.

Proužkovaná paní udělala provinilé pukrle.

„Omlouvám se, ale ona tvrdila...“



Dáma ji zarazila mávnutím ruky.

„Kdo tě poslal, děvče?“ obrátila se rovnou na Báru. Předstírat, že nerozumí, nešlo.

„Já nevím, jak se jmenuje,“ popotáhla Bára a tentokrát ani nemusela předstírat, že jí je do breku.

„Kdo tě přijímal do služby?“

Jestli si do téhle chvíle Bára myslela, že v ní už nemůže být menší dušička, tak se rozhodně mylila. Dušička se scvrkla do rozměrů prvoka viditelného pouze *hodně* silným mikroskopem.

„Já nevím,“ pípla a rychle vymýšlela nějakou *válečnou lest*.

„Přece jsi s někým mluvila!“

„Mě přivedl tatínek,“ přišel spásný nápad.

„Kdy?“

„Včera.“

„Tady si každý dělá, co chce,“ zamračila se dáma v květovaných šatech a mávnutím přivolala lokaje, který spěchal kolem. „Jdi se zeptat správce, jestli ví o tom, že včera nastoupila do služby nová holka.“

Lokaj se uklonil a svižně odkráčel.

„Než se to vysvětlí, Gréto, odveď ji dolů a dej na ni pozor,“ poručila dáma proužkované paní.

Průsvih narůstal do obludných rozměrů. Správce samozřejmě *neví*, že včera nastoupila nová služka, protože včera asi žádná nová služka ne-nastoupila, a pokud ano, nebyla to Bára a pochopitelně se na to hned přijde. Pak ji nejspíš zavrou do vězení, což sice bude malér, ale ne zas tak velký, protože Bára v minulosti není na věky a jednou jim z toho vězení zmizí. Jenže ztratí šanci dostat se ke královně a vyprosit si u ní pro Vojtu cedulku, aby ho pustili z vojny...

„Musím mluvit s královnou, je to otázka života a smrti,“ řekla tedy francouzsky, jak ji to nadřela hraběnka von Katzenburg. Proužkovaná Gréta po ní překvapeně koukla, protože jí nerozuměla ani slovo, a květinová dáma po ní koukla překvapeně taky, protože ta jí naopak rozuměla úplně všechno.

„Otázka života a smrti?“ zeptala se, také francouzsky. „O co jde?“

„To můžu říct pouze Jejímu Veličenstvu,“ řekla Bára přesně tak, jak ji to paní hraběnka naučila.



„Vezmi ty květiny, Gréto, a můžeš jít,“ poručila květinová dáma Grétě a Gréta se ani netroufla zeptat, o čem si to ty dvě povídaly. Bára jí předala náruč aster a chryzantém a ometla si z živůtku několik udrolených okvětních lístků a hlínu. No, tu spíš rozmazala. Dáma se na ni přitom dívala jako na něco, co kočka vyhrabala z odpadků, donesla to doprostřed salónu na hedvábný perský koberec, kde ji to omrzelo, a ona to teď po té kočce musí uklidit, než přijdou hosté.

Stiskla zlatou kliku bílých, zlatými ornamenty zdobených dveří, a špičatou bradou Báře ukázala, ať švihá dovnitř. Bára švihala tak, že se málem přerazila o práh. Dáma se vnesla za ní, ono v krinolině se člověk může jenom nosit, a zabouchla dveře.

„Tak co tu děláš?!“ udeřila na Báru, která právě zjistila, že asi *není* v královniných komnatách, protože tu není královna.

Bára předvedla další ukázkové pukrle, bez náruče kytek jí to šlo mnohem lépe, a i když na ni květinová dáma promluvila německy, odpověděla opět francouzsky.

„Prosím za prominutí, madam, ale to mohu říci pouze královně.“

„Německy mluvíš lépe než francouzsky,“ utřela ji dáma. „Tak mluv německy.“

„Mohl by nám někdo rozumět,“ namítla Bára a křečovitě se držela francouzštiny. Hodiny francouzské konverzace na faře a hodiny francouzské konverzace s paní hraběnkou v kočáře nesly své ovoce.

Dáma se posměšně uchechtla a obrátila oči v sloup, jako by tam hledala pomoc.

„Pane bože,“ řekla, „tady přece mluví francouzsky kde kdo.“

Bára ztuhla. Tohle byla podpásovka. Jak to, že na královském dvoře v Rakousku, kousek od Vídně, *kde kdo* mluví francouzsky?! No tak dobře, zkusíme jiný tajný jazyk. Konec konců, angličtinu mám ve škole od třetí třídy.

„*Du jú spik ingliš?*“ zeptala se.

Květinová dáma na okamžik ztuhla, než se jí podařilo zakrýt překvapení, protože pro dámu se nehodí být překvapená čímkoliv, co provede nějaká služka.

„*Ví ken spik ingliš end noubady vil andrstend as,*“ navrhla Bára a doufala, že ve větě nebylo moc chyb.



Dáma rozložila vějíř a chvíli se ovívala, aniž pohnula jediným svalem ve tváři. Vypadalo to, jako když hluboce přemýšlí.

Ona mi nerozumí, došlo Báře.

„Tudy,“ pobídla Báru a otočila kulatým knoflíkem na zdi. Otevřely se dveře, které do té chvíle úplně splývaly se zdí. Asi nebyly vyložené tajné, ale na první pohled si jich nikdo nevšiml. Prošly úzkou spojovací chodbičkou, ve které stály koše s dřívím. Odtud se totiž přikládalo do kamen v pokojích panstva, aby služebnictvo nerušilo.

V salónu, kam květinová dáma Báru soupla, seděly asi tři nebo čtyři nazdobené dámy různého věku. Všechny měly pečlivě vyvedené účesy z lokýnek, napudrované obličejce, vosí pasy stažené korzety a vyložené princeznovské šaty z brokátů, saténů a krajek s krinolínami širokými tak, že to vypadalo, jako by se strojily na ples. To totiž Bára ještě neviděla, jak vypadají na dvoře Marie Terezie plesové šaty. Tyhle proti nim byly, jak by řekla maminka, střízlivý úbor pro všední den.

Květinovou dámu přivítaly přátelskými úsměvy a na Báru se dívaly jako na zvlášť odpudivý exemplář exotického hmyzu. Bára si ve svých ucouraných šatech, z nichž ještě ke všemu zrovna vypadl suchý list, a ve vyspravovaných punčochách v porovnání s krásnými dámami také jako odpudivý exemplář exotického hmyzu připadala.

„Copak jste to našla, drahá?“ zeptala se jedna dáma. Měla šaty ze zlatohnědého saténu zdobené smetanovými stuhami.

„To bych také ráda věděla,“ odtušila květinová dáma. „Její Veličenstvo ještě snídá?“

„Ne, bude se oblékat,“ odpověděla skoroprincezna ve smaragdově zelené róbě a decentně si zakryla obličej vějířem, protože se jí chtělo zívnout. Hodiny se zlatými sloupky a se soškou honičiho psa ukazovaly tři čtvrtě na osm.

Páni jo, tři čtvrtě na osm, královna už po snídání a dvorní dámy na nohou? žasla Bára. Proč tak brzo, vždyť můžou spát do oběda...?

„To se hodí,“ kývla květinová dáma a vykročila k jedněm dveřím.

„Má drahá, vy tu špindíru chcete vzít k Jejímu Veličenstvu?“ užasla smaragdová dáma.

„Vím, co dělám, drahá,“ skoro odsekla květinová dáma a zdálo se, že to *drahá* nemyslí moc upřímně. Zaklepala na dveře. Bára se držela za ní,





i když by nejraději utekla nebo se proměnila v *cokoliv* tak placatého, aby to mohlo bez obtíží rychle zalézt pod koberec. Od královny ji už dělily jenom jedny dveře. Teď dojde, jak říkala babi jizerská, na lámání chleba. Teď bude muset pro Vojtů z královny vyrazit tu cedulku, aby mohl z vojny domů... Srdce jí bušilo až v krku.

Dveře se otevřely na špehyrku, květinová dáma do ní někomu něco zašeptala a dveře se zase zavřely. Jenom na chvíli, protože pak se otevřely dokořán a květinová dáma mohla vplout dovnitř. Bára se prosmýkla za ní.

Květinová dáma udělala pukrle stejně hluboké jako před chvílí na chodbě Gréta a setrvala v jistě docela namáhavém podřepu, dokud se k ní neotočila paní sedící u toaletního stolku.

Měla na sobě záplavu bílých krajků, z nichž se skládala noční košile, a přes tu záplavu pohádkový bledě modrý župánek z hedvábí, vyšíváný bílými a růžovými květy. Dvě komorné jí zrovna natáčely blondaté vlasy na papírky a další chystaly nádherné šaty šeríkové barvy. Paní byla růžolíčí a buclatá a mohlo jí být tolik co Bářině mamince. A měla krásné, velké tmavě modré oči.

Vyzařovala z ní zvláštní laskavá důstojnost a Báře bylo v okamžiku jasné, že tohle je *královna*. Opravdová, nefalšovaná královna. A rychle udělala pukrle minimálně tak uctivé jako květinová dáma. Dokonce se jí podařilo udržet rovnováhu.

„Nečekala jsem vás tak brzy po ránu,“ řekla královna. Marie Terezie, připomněla si v duchu Bára.

„Vaše Veličenstvo, prosím za odpuštění,“ řekla květinová dáma a královna jí pokynula, ať vstane. „Tahle dívka,“ ukázala dáma na Báru, která si ještě vstát netroufala, „se zřejmě pod nějakou záminkou vloudila do zámku a tvrdí, že musí mluvit s Vaším Veličenstvem, neboť se jedná o otázku života a smrti. Byla bych ji nechala vykázat ze zámku, ale hovoří francouzsky a... a ještě jedním cizím jazykem, usoudila jsem tedy, že by se mohlo jednat o posla v přestrojení, který...“

„Posel v přestrojení za ušmudlané děvče,“ řekla trochu ironicky Marie Terezie. „Nu, takovou lest by snad nevymyslel ani kníže Kounic.“

„Tvrdila, že má do komnat Vašeho Veličenstva donést květiny, ale ty už ráno přinesl zahradník. Vymýšlela si, že je tu nová, ale novou služku



by nikdo nepustil do komnat Vašeho Veličenstva,“ vysvětlovala květinová dáma. „Navíc služka by přece neuměla cizí jazyky.“

„Tak se zeptáme jí,“ podívala se královna Báře přímo do očí. „Královně nebude lhát – že ne?“

Bára zavrtěla hlavou.

„Nuže?“ pokynula Marie Terezie Báře, že už může vstát.

Bára pro jistotu začala francouzsky, aby *udělala dojem*, jak jí to vtloukala do hlavy hraběnka von Katzenburg, ale královna ji přerušila hned uprostřed druhé věty.

„Můžeš mluvit německy, děvenko,“ dovolila jí milostivě. Bára jenom zalapala po dechu, když si vzpomněla na ty hodiny a hodiny v kočáře, kdy s paní hraběnkou musela mluvit francouzsky, aby byla připravená na rozhovor s královnou – a teď z toho všeho použije *dvě věty*?! Kdyby Bára měla koho zaškrtnit, zaškrtila by ho. Ale nebylo koho a nebylo kdy. Královna pokynula komorným, že se mají opět věnovat vlasům a papírkům, a Báře, ať spustí, a tak Bára spustila.

„Vaše Veličenstvo, odpusťte mi to, ale děje se velká nespravedlnost, a kdybych v parku nenatrhala ty kytky, tak bych se k vám nedostala.“

„K věci,“ popohnala ji Marie Terezie. „Spěchám.“

Když k věci, tak k věci, nadechla se odhodlaně Bára, ale srdce jí bušilo až v krku.

„Já bych potřebovala,“ začala a zase skončila, protože královně se asi nedá říkat, že by Bára potřebovala, aby královna něco udělala. „Já bych... vás chtěla poprosit...“

Dáma v květovaném polkla tak, že to bylo málem slyšet. Oslovit královnu přímo! Jaká nevychovanost!

„Já bych chtěla Vaše Veličenstvo poprosit,“ opravila se honem Bára a Marii Terezii cukalo kolem úst, „o ceduli na propuštění vojáka z vojny.“

Marie Terezie na ni vykulila svoje obrovské tmavomodré oči, div se jí nevykutálely na podlahu.

„Jakou ceduli?“

„No takovou... jako že může z vojny domů,“ snažila se vysvětlit Bára.

Marie Terezie odehnala komorné, které se stále snažily natočit jí vlasy na papírky.

„Ty chceš, abych propustila nějakého vojáka z vojny?“



„No...“ pípla Bára. Měla pocit, že se to nevyvíjí úplně nejlíp. Marie Terezie na ni chvíli nevěřičně hleděla.

„Ty ses vloudila do zámku proto, abys mě požádala o *tohle*?“
Bára kývla.

„Odkud jsi přišla, děvče?“

„Z Ševětína.“

„To je co?“

„To je vesnice u Českých Budějovic.“

„Ty jsi sem přišla až od Českých Budějovic? To jsi šla celou cestu pěšky?“

„Ne, jenom kus. Pak mě svezli,“ řekla Bára. Něco jí říkalo, že by hraběnku von Katzenburg neměla zmiňovat. Třeba by se pak královna zlobila, že Báře hraběncin kočí pomáhal lézt přes plot.

Královna si všimla knoflíku od Vojtovy uniformy, který měla Bára přivázaný na stužce kolem krku.

„To máš od něj?“

Bára kývla.

„To mi dal na rozloučenou, pro štěstí. Ale on neví, že jsem sem šla!“
dodala rychle, aby neměl nakonec průšvih i Vojta.

„To ho musíš mít moc ráda,“ zjihla Marie Terezie, „když jsi kvůli němu šla do Vídně až z Českých Budějovic...“

„Mám,“ kývla Bára. „Ale on by to pro něj taky nikdo jiný neudělal, protože ani pan farář nemá tolik peněz, aby ho z té vojny vyplatil, a Hanči by zase nepustil táta, ona se ho bojí a má si vzít Jakuba, proto taky nechal Kučera Vojtu odvést a...“

„Tak dost,“ přerušila ji královna a v Báře hrklo. Pokazila to a ceduli nedostane. „Meleš páté přes deváté. Pověz mi to všechno hezky popořadě.“

Bára si oddechla. Tak to ještě není úplně ztracené! A začala Marii Terezii vyprávět o Vojtovi, kterému nejdřív umřela maminka a táta se znova oženil, ale pak umřel táta a macecha se podruhé vdala, takže teď je Vojta ve vlastní chalupě pastorek, že hraje krásně na housle a pan farář i pan učitel a farská kuchařka ho mají moc rádi, jenže je sirotek z chalupy a tu chalupu mu ještě upře otčím, takže si ho stejně žádné děvče z vesnice nevezme, a i kdyby chtělo, tak Vojta miluje jenom Kučerovu Hanči. Ale



Kučera je nejbohatší sedlák ve vsi, Vojtovi jedinou dceru nedá, vyhlédl si pro ni jiného a Vojtu nechal odvést na vojnu, aby mu nepřekážel.

„To je smutný příběh,“ vzdychla královna, když Bára dovyprávěla. „Takže ty jsi nepřišla prosit za svého milého?“

„Ne,“ skoro se ohradila Bára. Vojtu měla moc ráda, ale *libat* se s ním? A vůbec líbat se s jakýmkoliv klukem? To teda *brrrr*. No, i když ta pusa od vikinga Illugiho zase tak špatná nebyla, vzpomněla si Bára a při vzpomínce se začervenala, což si královna vyložila, jako že se Bára červená, protože si ona, královna, myslí, že je Vojta Báry milý. A zdálo se, že ji potěšilo, že se Bára o kluky ještě nezajímá.

„Takže ty jsi sem šla jenom z čistoty srdce, protože tě trápí nespravedlnost, která se Vojtovi děje,“ řekla.

Bára kývla. Čistotou srdce si moc jistá nebyla, protože nevěděla, co přesně tím královna myslí, ale ta nespravedlnost, ta ji opravdu pořádně hnětla.

Královna vstala a začala energicky přecházet po komnatě. I když královna rázovala docela zostra, bleděmodré pantoflíčky s velkou hedvábnou bílou mašlí na nártu došlapovaly měkce, protože podlahu kryl koberec tlustý jako lesní mech.

„Já samozřejmě potřebuji vojáky, ale mají být odváděni na vojnu pro moji potřebu, pro obranu země, a ne ze zvěle nějakého sedláka!“ rozčilovala se Marie Terezie. Z tmavomodrých očí jí sršely blesky. Když chodila, všimla si Bára, že má pěkně kulaté bříško.

Ona čeká miminko! došlo jí. Připadalo jí to takové... zvláštní. U královny. Královna má vládnout a rozkazovat a tak, ale mít miminko? Najednou jí královna připadala mnohem bližší, víc jako normální člověk.

„To s tou chalupou je také nešťastné,“ mračila se Marie Terezie. „Co jsi říkala, že ten chlapec umí?“

„On hraje úžasně na housle! Pan farář mu něco jen jednou přehraje na cembalo, a on to hned zahraje z paměti a zapamatuje si to napařád.“

„To je obdivuhodné,“ uznala Marie Terezie.

„Vaše Veličenstvo,“ dovolila si uctivé pukrle květinová dáma, „prosím za odpuštění, jen bych si dovolila připodotknout, že pokud tomu děvčeti Vaše Veličenstvo vyhoví, může se to rozkřiknout a pak budou zámek



přímo *obléhat* davy lidí, kteří budou chtít, aby Vaše Veličenstvo propustilo z vojny právě jejich syna, bratra, milého...”

Marie Terezie mávla rukou.

„Kde se to asi tak rozkřikne? V tom Sssssev – ani to vyslovit neumím – u Českých Budějovic? Už se bojím, až celá vesnice vezme palác útokem. Zbytečné strachy. Tady jde o to, že se páchá nespravedlnost, a to děvče mě na to upozornilo. A proč mi asi Bůh svěřil vládu? Abych nespravedlnost podporovala nebo přehlížela? Není snad nejposvátnější povinností každého vladaře právě nespravedlnost a křivdy napravovat a bránit jim? Jistě že ano! Každý z mých poddaných je jako moje vlastní dítě, a když u mě hledá zastání, kdo jsem, abych mu ho odepřela?“

Rozhorlená královna přestala pochodovat po pokoji a obrátila se na Báru.

„Napíšu ti pro tvého... pro Hančina Vojtu ceduli, že ho propouštím z vojny domů. A druhou, kterou se může prokázat buď tady, nebo ve Vídni v Hofburgu, podle toho, kde se budu zrovna zdržovat, kdyby chtěl vstoupit do mých služeb jako muzikant. Dobrý houslista se na mém dvoře vždycky užívá.“

Bára chvíli nemohla popadnout dech.

Vojta půjde z vojny domů!

Ona tu cedulku *opravdu* dostane!

Podařilo se jí to!!!

A ještě zařídila Vojtovi místo houslisty na královském dvoře!

To snad... Honem políbit královně ruku!

Vrhla se ke královně, která se od ní odtáhla s jakýmsi láskyplným odporem, asi jako by se odtáhla od svého oblíbeného štěněte, které ji radostně přiběhlo vítat poté, co se dosyta vydovádělo v bahnitě louži. Ale ruku si políbit nechala.

Bára měla chuť skákat a pištět a vůbec dávat radost najevo velmi hlasitým způsobem, ale cítila, že v královnině přítomnosti se to jaksi nehodí. Aspoň vysekla další ukázkové pukrle. Přitom si vzpomněla na stračí poklad v kapsáři a dostala pocit, že kdyby si ho jen tak nechala, že by ho vlastně ukradla. Vždyť to stračí hnízdo bylo v královnině parku, takže je to vlastně královnin poklad...

Rychle v kapsáři zalovila a na dlani se jí zatřpytila náušnice.



„Ještě jsem v parku našla tohle...“

Marie Terezie ztuhla jako mramorová socha.

„To je ta náušnice, kterou jsem na jaře ztratila při procházce!“ skoro vykřikla. „Kdes ji objevila?“

„Na stromě ve stračím hnízdě.“

„Tak ona ji ukradla straka! Můj bože, vůbec jsem nedoufala, že se s ní ještě někdy shledám!“ radovala se královna a úplně zářila štěstím. „Honem, podejte mi tu druhou,“ pobídla komorné, které se okamžitě vrhly ke šperkovnici. Marie Terezie si náušnici hned připnula.

„Dnes si obléknu něco růžového!“ křikla na komorné. Ty jenom nešťastně pohlédly na přichystané šeríkové šaty a jedna hned odběhla pro novou róbu. Druhá přinášela královně lichou náušnici, která už vlastně lichá nebyla.

„Týhle náušnice jsem dostala od maminky k pětadvacátým narozeninám – a tím pádem zároveň k narození méjí milé Mimerl. Moc mě mrzelo, když se jedna ztratila.“

Nadšená panovnice se obrátila na Báru.

„Ani nevíš, děvče, jak jsi mě potěšila. Dnes budu mít skvělý den. Napravím jednu křivdu a ještě se mi vrátil ztracený šperk. Díky tobě. Za to si můžeš přát, cokoliv budeš chtít. Splním ti to.“

„Já bych chtěla být pár dní princezna,“ vyhrkla Bára a vzápětí by si dala přes pusku. Co to plácla za pitomost? Měla si říct o kočár s koňmi, který ji co nejrychleji doveze do Budějic pro Vojtu, a ne...

„Pár dní princezna?“ rozesmála se Marie Terezie. „To je tedy přání! Nu, aspoň poznáš, jestli je to takový med, jak si všichni myslí. Budeš princezna až do mého svátku. Pak ti dám listiny pro Vojtu a vrátíš se domů.“

„Vaše Veličenstvo,“ ozvala se květinová dáma, „obávám se, že...“

„Nechci nic slyšet,“ přerušila ji Marie Terezie. „Už jsem dala slovo a slovo královně platí. Kolik je ti let, děvče?“

„Dvanáct.“

„Vypadáš starší, jsi vysoká. Dvanáct. To jsi stejně stará jako Marie Alžběta. Budeš mít tedy stejné učitele jako ona.“

Učitele? zbystrčila Bára a začala mít pocit, že si trochu naběhla.

„Ať jí připraví pokoje vedle *apartmá* Marie Alžběty,“ nařídila královna květinové dámě, „obstarejte jí vhodné oblečení, nechte ji umýt a učesat,



snídala jsi?“ obrátila se na Báru. Bára zavrtěla hlavou. „Dejte jí nasnídat a obědvat budou obě dvě se mnou, aby se seznámily. Marii Alžbětě vyřídíte, že dostane společnici. Bude-li odmlouvat, řekněte jí, že je to moje výslovné přání, že to děvče hovoří několika jazyky...“ Panovnice se zarazila. „Jak to, že umíš cizí jazyky?“

Bára na ni nechápavě hleděla.

„Jsi z české vesnice, takže je tvou mateřštinou pravděpodobně čeština, německy hovoříš jako rodilá Rakušanka, umíš trochu francouzsky a ještě...?“

„... se učím anglicky,“ pípla zkroušeně Bára, protože teď nabeton přijde otázka: Kdo jsi a odkud ses vzala?

„Nejsi venkovanka. Kdo jsi?“

„Já nevím,“ vytáhla Bára polopravdu, která zabrala v Ševětíně. „Našli mě v lese a vůbec jsem si nepamatovala, jak jsem se tam dostala. Teď nedávno. Jen jsem si vzpomněla, že se jmenuju Barbora a že umím hrát na to,“ chtěla říct klavír, ale nebyla si jistá, jestli už klavíry jsou, „na cembalo.“

„Hraješ na cembalo?“

„Ale ještě to moc neumím,“ řekla honem pro jistotu Bára, aby královnu nenapadlo nechat si předvést, jak na to cembalo hraje.

„To není venkovské děvče,“ obrátila se královna na květinovou dámu. „Nu, předejte jí hraběnce Belruptové s mými pokyny. Bude to společnice arcivévodkyně Marie Alžběty, takže se jí nebude tykat a oslovujte ji slečno Barboro.“

Květinová dáma pochopila, že mají vypadnout, provedla předpisové pukrle, komorná jí otevřela dveře a dáma vycouvala. Bára chtěla vycouvat také, ale šlápla si přitom do sukně, praštila sebou o parkety a pořádně si narazila zadek.

Marie Terezie, která už zase seděla u toaletního stolku a komorné se zrovna znovu horlivě pustily do natáčení vlasů na papírky, se srdečně rozesmála.

„Odejdi, jak umíš, děvče, hlavně si nic nezlámej!“

Bára utekla z pokoje rudá jako rak.

„Společnice arcivévodkyně Marie Alžběty?“ žasla právě smaragdová dáma nad neuvěřitelnou novinkou. „*Tohleto?!*“

Tím mínila Báru.

